

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΙΑΦΑΚΑ
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 32025/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
31 Ιουλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Σιαφάκα κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, Πρόεδρος,

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

και τον Γραμματέα του Τμήματος, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 8 Ιουλίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 32025/06) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος Μαρία Σιαφάκα («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 21 Ιουλίου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Λ. Πανούση και Α. Πανούση. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Ο. Πατσοπούλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Σεπτεμβρίου 2007, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε, περαιτέρω, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1944 και διαμένει στην Αθήνα.

5. Στις 15 Ιουνίου 1994, η προσφεύγουσα ήγειρε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς αγωγή αποζημιώσεως κατά του Γ.Ν.Π. «Τζάνειο», στο οποίο εργαζόταν ως μέλος του προσωπικού καθαριότητας. Με την αγωγή της η προσφεύγουσα ζητούσε να της καταβληθεί ένα ποσό για μισθούς.

6. Στις 25 Ιανουαρίου 1996, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιώς έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα της προσφευγούσης (απόφαση 84/1996).

7. Στις 17 Οκτωβρίου 1996, η προσφεύγουσα εφεσίβαλε την απόφαση αυτή.

8. Στις 24 Ιουνίου 1999, το Διοικητικό Εφετείο Πειραιώς ακύρωσε εν μέρει την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 1258/1999).

9. Κατά τη διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων της ουσίας, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να εκθέσει το σύνολο της επιχειρημάτων της προς υπεράσπιση των συμφερόντων της.

10. Στις 8 Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα ήσκησε αίτηση αναιρέσεως.

11. Στη συνέχεια, η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε τον ν. 2944/2001, ο οποίος δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. της 8^{ης} Οκτωβρίου 2001 και ορίζει ότι δεν επιτρέπεται η άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως όταν η αγόμενη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διαφορά αφορά σε χρηματικό ποσό κατώτερο των 2.000.000 δρχ. (περίπου 6.000 ευρώ), και πάσα σχετική εκκρεμής δίκη κηρύσσεται κατηργημένη, εφόσον η υπόθεση δεν έχει συζητηθεί.

12. Στις 5 Δεκεμβρίου 2005, το Συμβούλιο της Επικρατείας έθεσε τέρμα στην ενώπιόν του εγερθείσα διαδικασία, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ν. 2944/2001 (απόφαση 4083/2005). Η απόφαση αυτή θεωρήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2006.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

13. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

14. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και προβαίνει σε χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας, προκειμένου να αποδείξει ότι, καθ' όλα τα στάδια, η διαδικασία διεξήχθη με ταχύτητα. Προσθέτει δε ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν παρουσίαζε μείζον ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα, αφού έπρεπε απλώς το ανώτατο δικαστήριο να κηρύξει τη δίκη κατηργημένη, κατόπιν της ενάρξεως ισχύος του ν. 2944/2001.

Α. Επί του παραδεκτού

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

16. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 15^η Ιουνίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιώς, και ολοκληρώθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 2005, με την απόφαση 4083/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, ένδεκα έτη και έξι περίπου μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

17. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, ΕΔΔΑ 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Frydlender*).

19. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διήρκεσε περίπου έξι έτη, χωρίς το ελληνικό ανώτατο δικαστήριο να εξετάσει την ουσία της υποθέσεως, αφού κατέληξε στην κατάργηση της δίκης. Κατά το Δικαστήριο, τέτοιο χρονικό διάστημα δεν είναι εύλογο, ιδίως στο πλαίσιο υποθέσεως η οποία δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΙΤΙΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

A. Όσον αφορά τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας

20. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η υπόθεσή της δεν εκδικάστηκε δικαίως και ότι τα δικαστήρια της ουσίας έσφαλαν, τόσο σε ουσιαστικό όσο και σε νομικό επίπεδο, ευνοώντας, έτσι, τον αντίδικο. Η προσφεύγουσα επικαλείται τα άρθρα 6 παρ. 1, 13 και 14 της Συμβάσεως.

Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, καθήκον έχει να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν για τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη από τη Σύμβαση. Ειδικότερα, δεν έγκειται στο Δικαστήριο να αποφαινεται επί τυχόν σφαλμάτων των εθνικών δικαστηρίων όσον αφορά νομικά ή πραγματικά ζητήματα, εκτός εάν και στο μέτρο που αυτά θα ήταν δυνατόν να συνεπάγονται παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση (βλ., ειδικότερα, *García Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30544/96, παρ. 28, ΕΔΑΔ 1999-I). Επίσης, κατ' αρχήν αρμόδιες να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν το εσωτερικό δίκαιο είναι οι εθνικές αρχές και δη τα δικαστήρια (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Streletz, Kessler και Krenz κατά Γερμανίας* [GC], αριθ. προσφ. 34044/96, 35532/97 και 44801/98, παρ. 49, ΕΔΑΔ 2001-II).

22. Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο ουδεμία ένδειξη αυθαιρεσίας διαγιγνώσκει ως προς τη διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, κατά την οποία τηρήθηκε η αρχή της αντιμωλίας και κατά την οποία η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να εκθέσει το σύνολο των επιχειρημάτων της προς υπεράσπιση των συμφερόντων της. Όσον αφορά τις σχετικές προς τα άρθρα 13 και 14 της Συμβάσεως αιτιάσεις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν έχουν αναπτυχθεί πλήρως από την προσφεύγουσα, στην προσφυγή της. Σε κάθε περίπτωση, προκειμένου περί του άρθρου 13 της Συμβάσεως, δεν επιβάλλεται να εξετασθεί εκ νέου η αιτίαση υπό το πρίσμα της διατάξεως αυτής, οι απαιτήσεις της οποίας είναι λιγότερο αυστηρές από εκείνες του άρθρου 6 παρ. 1. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, λαμβανομένης υπόψη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία υπήρξε δικαία, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, και ότι από την εξέταση της αιτιάσεως δεν προκύπτει ένδειξη παραβιάσεως των λοιπών επικαλουμένων

διατάξεων.

23. Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

Β. Όσον αφορά το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας

Επί του παραδεκτού

24. Η προσφεύγουσα παραπονείται, τέλος, ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της, και υποστηρίζει ότι απώλεσε το δικαίωμά της να εισπράξει ολόκληρο το ποσό το οποίο διεκδικούσε ως αποζημίωση. Επικαλείται δε το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο ορίζει :

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ου δείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

25. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα απαίτηση δεν δύναται να θεωρηθεί ως «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, αφού δεν έχει βεβαιωθεί από τελεσίδικη δικαστική απόφαση. Αυτή, ωστόσο, είναι η προϋπόθεση για να είναι μία απαίτηση βεβαία και απαιτητή και, ως εκ τούτου, να προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (βλ., μεταξύ άλλων, *Ελληνικά Διυλιστήρια και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος*, απόφαση της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1994, série A, n° 301-B, σελ. 84, παρ. 59).

26. Ειδικότερα, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, καθ' ον χρόνον η υπόθεση της προσφευγούσης εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, από την αγωγή της δεν εγεννάτο υπέρ αυτής δικαίωμα απαιτήσεως, αλλά μόνο το ενδεχόμενο επιτεύξεως παρόμοιας απαιτήσεως. Επομένως, η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο κήρυξε τη δίκη κατηργημένη, δεν ηδυνήθη να έχει ως αποτέλεσμα την αποστέρηση της προσφευγούσης από περιουσιακό στοιχείο, του οποίου τύγχανε κυρία.

Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως και πρέπει να απορριφθεί συμφώνως προς το άρθρο 35 παρ. 4.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

27. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

28. Η προσφεύγουσα ζητά 12.161,53 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία υπέστη επειδή τα εσωτερικά δικαστήρια δεν διέταξε να καταβληθεί σε αυτή το σύνολο των αιτουμένων μισθών. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ζητά 10.000 ευρώ για την ηθική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη λόγω της υπερβολικής διάρκειας της εν λόγω διαδικασίας.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

30. Το Δικαστήριο υπομνήσκει ότι η διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, αφορά αποκλειστικώς στο γεγονός ότι παραβιάσθηκε το δικαίωμα της ενδιαφερόμενης να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία της προσφευγούσης. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι προαναφερόμενες αξιώσεις κατά το μέρος αυτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βεβαία ηθική ζημία όσον αφορά το δικαίωμά της να δικασθεί η υπόθεσή της εντός ευλόγου προθεσμίας. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα το ποσό το οποίο αιτήθηκε για την αιτία αυτή, ήτοι 10.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία υπέστη, πλέον οιοδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Η προσφεύγουσα ζητά επίσης 5.780 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει τιμολόγιο. Προσκομίζει μόνον ένα δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της αναλυτικό σημείωμα το οποίο αφορά τα έξοδα και στο οποίο αναγράφεται το ως άνω ποσό.

32. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και αδικαιολόγητο.

33.. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, ΕΔΑΔ 2000-XI). Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω κριτηρίων και επειδή απέρριψε πολλές από τις αιτιάσεις της προσφευγούσης, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να της επιδικάσει 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 10.000 ευρώ για ηθική ζημία και 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Ιουλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος